

Elvis Watt, milionair

Lees ook van Manon Sikkel:

Is liefde besmettelijk? door IzzyLove – Bekroond met
de Hotze de Roosprijs 2009 en de Debuutprijs van de
Jonge Jury 2010

Is vriendschap 4ever? door IzzyLove –

Getipt door de Nederlandse Kinderjury 2010

Hoe lang zijn geheimen houdbaar? door IzzyLove –
Stond op de tiplijst van de Nederlandse Kinderjury 2011

Spoedcursus flirten door IzzyLove

Hoe word ik een koppelaar? door IzzyLove –

Prijs van de Nederlandse Kinderjury 2012

Voor wie doe jij een moord? door IzzyLove –

Prijs van de Nederlandse Kinderjury 2013,

Pluim van de Senaat van de Nederlandse Kinderjury 2013

Heartbreak Hotel door IzzyLove

Manon Sikkel

Elvis Watt
MILJONAIR

tekeningen van annet Schaap

moon

Voor Marijke, Josien en Titia

© 2013 Manon Sikkel en Moon, Amsterdam
Illustraties © 2013 Annet Schaap
Omslagontwerp Annet Schaap en Peter de Lange
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 1828 0
NUR 282

www.uitgeverijmoon.nl
www.manonsikkel.nl
www.annetschaap.com

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Dit boek is ook leverbaar als e-book
ISBN 978 90 488 1830 3

Inhoud

1	Benjamin Johannes Jacobus Spoek	9
2	Elvis Watt	14
3	Tatjana Honing	20
4	Café Koosje	29
5	Anne, Bettina, Caroline, Djielin, Esmeralda, Femke en Godelieve	34
6	Frieda	43
7	Het olifantenweeshuis	49
8	Een veertiengangendiner	54
9	Jonge sla	65
10	De fabriek van brandbare blokjes	73
11	Butler Henk-die-vroeger-Harry-heette	80
12	De nachtschilder	87
13	Mooi oranje is niet lelijk	91
14	Onzichtbare kersenrupsen	98
15	Het Kersenbomenbos	109
16	Arme mensen gezocht	119
17	Een koffer met geld	130
18	Heilige dinges, de mevrouw van de bibliotheek en een envelop	138
19	Rodekoolsoep	146
20	Het lelijkste stadje van het land	154
21	Een torentje van ijs	166

Mensen vragen soms of ik genoemd ben naar een dode zanger. 'Een beetje,' zeg ik dan. Het is een ingewikkeld verhaal. Mijn moeder had vroeger een konijn dat Elvis heette. Toen dat konijn doodging, heeft ze zeven weken lang gebuild. Hoe ze precies weet dat het zeven weken waren? Omdat haar konijn op 6 november doodging. Precies zeven weken later was het Kerstmis. Tijdens het kerstdiner heeft mijn opa toen konijn opgediend. Hij vond dat heel erg grappig. Mijn moeder niet. Daarom heeft ze een hekel aan mijn opa. Mijn moeder zegt dat ze mij genoemd heeft naar haar lievelingskonijn. Mijn naam is Elvis Watt en ik ben vernoemd naar een dood konijn.

1

Benjamin Johannes Jacobus Spoek

Benjamin Spoek was de rijkste man van het stadje Sonsbeek. Eén keer per jaar ging hij naar de bank om zijn geld te tellen. Natuurlijk telde hij niet echt zijn geld. Hij was geen Dagobert Duck met een pakhuis vol gouden munten. Geld tellen betekende dat hij ging praten met een meneer van de bank. Dan zaten ze samen in een kamertje van glas en dronken ze een kopje koffie. En terwijl Benjamin Spoek het langwerpige suikerzakje opende, keek de meneer van de bank naar zijn computerscherm. Benjamin Spoek roerde dan met een wit, plastic stokje in zijn koffie en wachtte. Wanneer hij daarmee klaar was, keek hij naar de meneer van de bank. Die lachte dan naar hem en zei dat hij zich nergens zorgen over hoefde te maken. Daarna dronk hij zijn koffie op, praatte nog een beetje over het weer en ging naar huis.

Zo ging dat al jaren. Het was een soort toneelstukje met maar twee spelers: een miljonair en een meneer van de bank. Maar op een dinsdag in april bleef het heel lang stil. Benjamin Spoek had zijn koffie al bijna op en nog steeds had de meneer van de bank niets gezegd. Hij zat zwijgend voor zijn

computerscherm en duwde hard met de achterkant van zijn potlood tegen zijn voorhoofd.

‘Heb ik nog genoeg geld?’ Het was niet zo dat Benjamin Speek zich echt zorgen maakte om zijn geld, maar je wist het maar nooit. Hij had al vaak genoeg verhalen gehoord over steenrijke mensen die al hun geld kwijt waren geraakt. Het ene moment lagen ze nog met een glaasje frambozensap naast hun privézwembad, het volgende moment sliepen ze in een kartonnen doos voor het treinstation. Hij moest er niet aan denken. Hij was toch al niet zo’n goede slaper. Een kartonnen doos, nee, dat was niets voor hem.

De man van de bank duwde nu nog harder met de achterkant van zijn potlood tegen zijn voorhoofd en keek met een frons naar zijn computerscherm. ‘De crisis...’ zei hij, en hij schudde langzaam zijn hoofd heen en weer.

Benjamin Spoek voelde een gekke kriebel in zijn maag. De geldcrisis, die stond in alle kranten. In Amerika waren banken gesloten omdat ze geen geld meer hadden en in Griekenland en Spanje had bijna niemand meer geld. Er waren al landen die extra geldbriefjes drukten omdat de oude briefjes op waren. Hij pakte het plastic stokje van tafel en begon weer in zijn koffie te roeren. Dat deed hij altijd

als hij zenuwachtig was. Het rond-draaien van dingen maakte hem rustig. Als kind had hij een klein windmolentje gehad. Zo’n gekleurd plastic ding op een houten stokje. De wind blies het molentje steeds harder rond en hij had er uren naar kunnen kijken. Nu keek hij naar het stokje in zijn hand, maar rustig werd hij niet.

‘U weet dat het niet goed gaat in de wereld?’ De meneer van de bank keek hem nu ernstig aan.

Benjamin Spoek knikte. Het ging nooit goed in de wereld. Er was altijd wel ergens oorlog of een overstroming. Of werkloosheid, hongersnood, ziekte, armoede. Als hij daarover ging nadenken, kon hij al helemaal niet meer slapen. Dus dacht hij liever aan geld. Al die heerlijke briefjes van honderd en al die munten van een en twee euro. Zelfs met zijn muntjes van tien cent was hij blij. En dan had hij ook

nog al dat onzichtbare geld. Honderden miljoenen die de bank netjes voor hem bewaarde.

‘Luistert u wel?’ De meneer van de bank tikte met zijn potlood op het bureau. Benjamin Spoek schrok en ging wat rechterop zitten.

‘Op dit moment gaat het heel erg slecht in de wereld van het grote geld. Fabrieken sluiten hun deuren, mensen raken hun baan en hun geld kwijt. In Amerika is deze week alweer een bank al zijn geld kwijtgeraakt. Het is één grote ellende.’

Benjamin Spoek vond het heel zielig voor de mensen die hun baan kwijt waren en ook zielig voor die bank in Amerika, maar het belangrijkste vond hij zijn eigen geld. Waarom zei die meneer daar niets over?

‘Gelukkig hoeft u zich nergens zorgen om te maken.’

Hè, hè, dacht Benjamin Spoek. Eindelijk had de meneer van de bank het gezegd. Hij, Benjamin Johannes Jacobus Spoek, kon weer rustig gaan slapen.

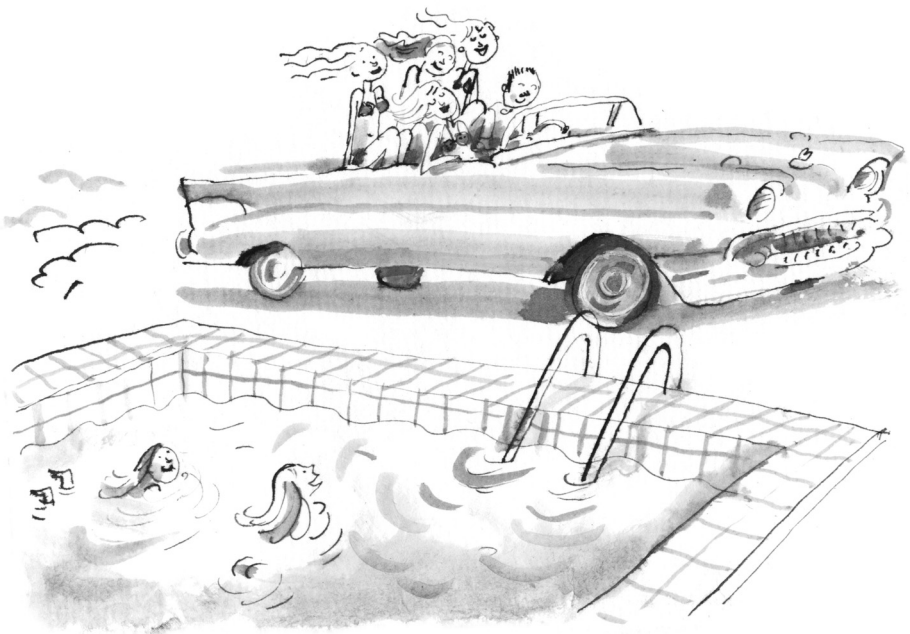
‘Maar,’ zei de meneer van de bank, ‘het wordt tijd dat u nadenkt over wat u met uw geld gaat doen. Uw geld alleen maar op een rekening laten staan is niet handig. Als er iets met de bank gebeurt, bent u al uw geld kwijt. Geld moet rollen...’

Benjamin Spoek luisterde nog maar met één oor. Hoezo, al zijn geld kwijt? Hij was als miljonair geboren. Zijn vader en moeder waren miljonair en zijn opa en oma waren miljonair. Zelfs de opa en oma van zijn opa en oma waren reuzerijk geweest. Op de dag dat Benjamin Spoek achttien werd, had hij van zijn ouders tien miljoen gekregen. Ze vonden dat hij met een klein beetje moest beginnen. De helft bracht hij naar de bank en van de andere helft kocht hij zijn eigen huis (met zwembad), een auto (zonder dak) en een paar cowboy-

laarzen (van echt leer natuurlijk). Elke vrijdagavond gaf hij een zwembadfeest. Dan nodigde hij alle jongens en meisjes uit het stadje Sonsbeek uit en dansten ze rond het zwembad. Ze dronken ijskoude cola uit kristallen glazen en reden rondjes om het zwembad in zijn auto zonder dak.

Maar goed, dat was vroeger. Nu reed hij nooit meer in zijn auto om het zwembad.

Benjamin Spoek zuchtte. Het was leuk om miljonair te worden, maar niet leuk om het te zijn. Hij gaf de meneer van de bank een hand en beloofde hem om zijn geld te laten rollen. Maar ja, hoe deed je dat?

2

Elvis Watt

Het stadje Sonsbeek werd elk jaar uitgeroepen tot mooiste stadje van het land. Dat was ook niet gek, want het lag prachtig aan een brede, kronkelende rivier. Als je geluk had, en je woonde aan de rand van het stadje, kon je vanuit je huis de boten zien varen. Elvis Watt had dat geluk. Samen met zijn moeder woonde hij in een klein huisje met een heel grote tuin. In die tuin stonden appelbomen, perenbomen en heel veel frambozenstruiken. Het gras was zo hoog dat het bijna tot aan je neus kwam. Behalve in de moestuin. Daar groeide geen gras, maar doperwtten en prei. Aan het eind van de tuin was een houten steiger. Je kon er zo de rivier in duiken.

Het huis was een beetje verwaarloosd en zag eruit alsof het al jaren niet geverfd was. Gelukkig groeiden er een heleboel rozen tegenaan, waardoor het er nog heel aardig uitzag.

In dat huis dus woonde Elvis Watt. Hij was negen jaar en woonde alleen met zijn moeder, Frieda. Vroeger had hij ook nog een vader gehad. Maar waar die was gebleven, wist niemand. Zelfs zijn moeder niet. Soms vertelde ze dat zijn vader

een beroemde zanger was die op een dag zomaar had aangebeld omdat hij autopech had en de garage wilde bellen. Een andere keer zei ze dat hij haar allergrootste liefde was geweest, maar dat ze van hun ouders niet mochten trouwen. En als ze in een slechte bui was, zei ze: 'Ik ben vergeten wie je vader is. Ik denk dat je van de melkboer bent.'

Elvis wist zeker dat hij er op een dag achter zou komen wie zijn vader was.

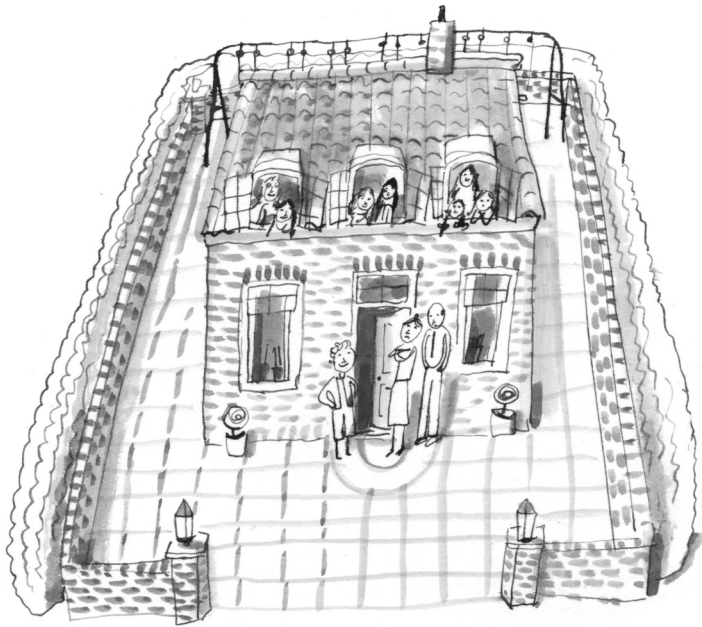
Heel soms, wanneer zijn moeder een glaasje frambozensap op had – want daar hield ze zo van – vertelde ze hem dat hij net zo knap was als zijn vader. Dat hij net zulk mooi don-

ker haar had en precies dezelfde grote, blauwe ogen. ‘En hij had net zulke mooie witte tanden als jij,’ zei zijn moeder. Elvis probeerde zich voor te stellen dat hij op een dag zijn vader zou vinden en dat ze dan tegenover elkaar zouden staan. Hoe ze dan naar elkaar zouden lachen en allebei hun spierwitte tanden lieten zien.

Naast het huis van Elvis en zijn moeder was nog een huis. In dat huis woonde zijn beste vriend, Ole. Hij woonde daar met zijn vader, moeder en zeven zusjes. Alle zussen hadden een naam in de volgorde van het alfabet. Ze heetten: Anne, Bettina, Caroline, Djielin, Esmeralda, Femke en Godelieve. Ole was de op één na jongste en de enige jongen. Zijn zussen hadden allemaal lange vlechten en ze droegen altijd witte jurken met geborduurde bloemen. Daardoor zagen ze er net uit alsof ze een volksdansgroep waren. Iedereen bij Ole thuis zag er netjes uit. Ze hadden nooit vuile nagels en ook geen zweet op hun voorhoofd. Hun tuin zag er ook veel netter uit dan de tuin van Elvis. Het leek eigenlijk meer op een schoolplein, omdat de hele tuin vol tegels lag. Het leuke aan die tuin was dat er een trampoline was en een heel groot schommelrek met acht schommels eraan.

Elke ochtend stonden Ole en zijn zussen om zes uur op omdat ze op een school zaten in een dorp aan de andere kant van de rivier. Ze moesten zeventien kilometer fietsen om bij hun school te komen. Waarom ze niet gewoon naar de school in Sonsbeek gingen, wist Elvis niet. Zijn vriend Ole wist het ook niet. ‘Maar ik vind fietsen niet erg,’ zei hij altijd. Dan trok hij zijn broekspijp omhoog en liet hij zijn gespierde benen zien. ‘Dat krijg je van het fietsen.’

Elvis vond het flauw om naar de donkere kringen onder de ogen van zijn vriend te wijzen en te zeggen: ‘Dat krijg je van het vroege opstaan.’ Daarom zei hij dat maar niet.

Elvis en Ole waren al vrienden sinds ze baby’s waren. Ze waren ook nog eens op precies dezelfde dag geboren. Elvis had weleens foto’s gezien van hun eerste verjaardag. Hun moeders hadden besloten om dat samen te vieren. En omdat het die dag heel warm was, vierden ze het in de tuin.

De vader van Ole had een gat in de heg gemaakt zodat iedereen van de ene tuin naar de andere kon lopen. Er hingen lampionnen tussen de fruitbomen en gekleurde vlaggetjes van het ene huis naar het andere. Er stonden lange houten tafels met daarop schalen met aardbeien en flessen limona-

de. En er was een zigeunerorkestje dat muziek maakte. Op de foto's kon je zien dat er zelfs mensen aan het dansen waren. De zussen van Ole hadden die dag zoveel geschommeld dat de elastiekjes uit hun vlechten waren geschoten. Hun haren wapperden in de wind. In de tuin van Ole lagen toen nog geen tegels, maar groeide er gewoon gras. En op dat gras lag een rood geruit kleed met daarop twee flinke baby's, die nog niet konden lopen, maar wel heel goed konden zitten en lachen. De linkerbaby was Elvis, de rechter Ole.

Een baby met zwart haar en blauwe ogen en eentje zo kaal als een knikker. Maar daar zouden later nog een heleboel blonde krullen op gaan groeien.

Elvis had als kind heel vaak naar de foto's van zijn eerste verjaardag gekeken. Het was net, vond hij, alsof het kermis was in de tuin. Er waren zoveel mensen en iedereen lachte. Hij vond het leuk om naar zijn moeder te kijken op die foto's. Ze zag eruit als een meisje, met lang haar dat wapperde in de wind. Om haar nek had ze een gevlochten ketting van madeliefjes hangen.

Op een dag, nu precies twee weken geleden, had Elvis het fotoboek van zijn eerste verjaardag voor het eerst in jaren weer eens ingekeken. Hij vond het altijd grappig om zijn beste vriend te zien met zijn kale babyhoofd. Al zo vaak had hij naar die foto's gekeken dat hij ze bijna kon natekenen. Daarom was hij verbaasd dat hij deze keer iets zag wat hij nooit eerder had gezien. Op de laatste bladzijde stond een foto van zijn moeder met hem op schoot. Daarnaast stond een man die zich over haar heen boog. Hij had kleine ogen, die nog kleiner leken omdat hij lachte. Elvis wist zeker dat hij deze foto nog nooit eerder had gezien. En wat hij zeker nog nooit had gezien was dat er in heel dunne potloodletters het woord PAPA onder was geschreven.